

Прометей

Дмитро Павличко

Смерть із Москви летить, Джохаре,
На поклик брата-холуя.
Вона як блискавка із хмари;
Ти ждав її. Вона твоя.

Тепер впади на рідне листя
І серце власне зупини;
Тепер з вогню ти маєш вийстя,
Як голос Бога з купини.

Тепер ти вже не ціль на горах
Для радіо-ракетних лез,
Ти — кров свята, що з гір суворих
Тече, як сонце із небес.

Тебе роздерти вже не може
Мутант — орел, дві голови,
Бо сховище твоє і ложе
У кожнім пагоні трави.

Ти — в кожнім погляді чеченки,
Що носить в животі дитя,
Майбутні Шамілі й Шевченки
Прийдуть на світ з твого життя.

Ти — кожне слово і зачаття,
Що зроджує новий Кавказ;
Ти — автоматів рукояття,
Що до відомсти кличуть нас.

Твою пілотку й портупею
Цілує Київ і Париж;
О мій чеченський Прометею,
Ти в серці людськості гориш.

Ти — Дух, що світові околи
Проймає, як зерна можуть,

Ти — Воля, що її ніколи
В Ічкерії не відберуть.